

LICEELE DE FOTBAL DEVIN O REALITATE

LA BACĂU AU ÎNCEPUT CURSURILE

Liceul nr. 3 din Bacău se numește și Liceul de fotbal, denumire inedită, singulară și pretențioasă în ansamblul sportului nostru școlar. Și aveam să mă conving repede că aici, odată rostit cuvântul „fotbal”, atrage după sine invariabil, relația: „lov. prof. Anghelache”. Pe lov. prof. Anghelache l-am dibuit într-o recreație și în cele câteva minute am avut răgazul, eu să-i spun ce vint ne adusese la Bacău („vrem să știm totul despre primul liceu de fotbal din țară!”) iar dînsul să exclamă: „Îmi pare bine că ați venit să scrieți despre noi!”. Am mai avut, de asemenea, vreme să ne dăm întâlnire peste o oră, convenind să convocăm pe lov. inspector școlar Ion Rus și pe profesorul de educație fizică, Mihai Macri.

TOTUL DESPRE LICEUL DE FOTBAL

Inspectorul Rus este încă tânăr, negricios, masiv. Vorbește cu voce egală, cursiv și doct. Profesorul Constantin Anghelache își poartă cei 50 de ani cu eleganța sportmenului (a jucat cu brio la Unirea Tricolor) dublat de omul de cultură. Intervențiile sale au miez, farmec și har. Profesorul Macri este foarte tânăr. Se consideră desigur un discipol, de aceea vorbește mai puțin și ascultă mai mult. Așadar, totul a început în luna martie a acestui an. Inspectoratul județean școlar, prin secția sa de educație fizică, găsește momentul potrivit pentru a lansa inițiativa creării unei unități sportive cu specialitatea fotbal, într-una din școlile orașului. Se creaseră în primul rând premise, pentru a contrazice o eventuală opoziție ce s-ar fi putut sluji de argumentul inexistenței bazei materiale. Inspectoratul, cu sprijinul C.J.E.F.S.-ului, intrase în posesia unui teren regulamentar și dispusese construirea unei moderne săli de sport, în curtea

Liceului nr. 3. Fonduri suficiente puteau fi alocate procurării de echipament sportiv. Trebuia doar aprobarea organelor locale de conducere și a Ministerului Învățămîntului. Treabă de durată și de loc ușoară, căci au trebuit învinse unele greutăți. Odată aprobarea obținută, s-a căzut de acord să se pornească la drum cu două clase, a V-a și a IX-a. Prin promovări succesive, urmează ca în decurs de patru ani să ființeze o școală cu 8 clase (V-XII) specializate în această disciplină sportivă. Publicându-se în presă data selecției, în luna iunie s-au prezentat la Bacău absolvenți a 8 clase. Candidații au fost supuși unor probe specifice (alerzare 60 m., împingerea greutății, lovirea mingii din mișcare, lovirea ei cu capul din săritură, preluare, conducere și șut la poartă, o probă de joc). Din 121 de elevi (mulți veniți de la departări considerabile (Arad, Hunedoara, Petroșani, Ploiești etc.) au fost admiși 32. Pentru clasa a V-a s-au prezentat 185 de copii (35 din alte localități) fiind admiși 30, după un test constând în îndeminare specifică și probă de joc.

Profesore Anghelache, sînteți dirigintele clasei a IX-a. Vă rugăm să ne relatați despre această clasă: programa școlară specifică, baza materială, nivel și perspectivă valorică.

— Deocamdată nu există o programă stabilă. Obiectiv, într-un an de început și, deci experimental, noi o vom „coace” o vom lăsa pe viu. Există însă jaloane în programul de antrenament al centrelor de copii și juniori. Jocul de fotbal îi sînt afectate 8 ore săptămînal în regim de antrenament, la care se adaugă jocul oficial de duminică din cadrul campionatului republican de juniori. (La solicitarea noastră, federația ne-a inclus în acest campionat. Este prima și, deocamdată, singura formă de ajutor a federației de specialitate). Sîntem înzestrați cu 32 de

mingi, echipament complet de antrenament și de meci. Pînă la finisarea terenului nostru și construirea instalațiilor sanitare, folosim terenul Letea și terenul de zgrură al clubului Dinamo. Nivel valoric? Din 32 de elevi, 5-6 prezintă garanția performanței. Cifra apare modestă dar poate părea și suficientă. Orice verdict este însă prematur. Justificarea noastră, certificatul de productivitate, va rog să mi-l cereți peste cîțiva ani. Îl vom căuta atunci în numărul de elemente date echipei naționale de juniori și echipelor divizionare din localitate, în demonstrația pe care o vom face cum că activitatea fotbalistică este compatibilă cu actul de cultură.

— Tovarășe diriginte al clasei a V-a, Mihai Macri, aceeași întrebare!

— Copiii dintr-a V-a au trei ore de educație fizică generală și trei de fotbal profilat pe crearea deprinderilor de tehnică individuală. Fiecare elev are o minge și echipament de antrenament. Dispunem de un teren de dimensiuni reduse. Iar la iarnă, ca și „cei mari”, vom continua pregătirea în sala de sport. De talente autentice nu mă pot plînge. Sînt în această clasă cel puțin 20 de copii mici care reprezintă tot atîtea promisiuni mari.

„JUCAȚI, SĂ SIMȚIȚI PLĂCEREA CĂ JUCAȚI!”

Acesta a fost statul profesorului Anghelache înaintea meciului cu Textila Buhuși, disputat duminică în campionatul republican de juniori. Clasa a IX-a a pierdut cu 1-0 în fața unor adversari cu o medie de vîrstă superioară. Au jucat însă deschis, combinativ, disciplinat. Din rîndul lor s-au reliefat Bolez, Lunca, Nistoreanu, elevi fotbaliști cu calități pregnante.

Ion CUPEN

LA BUCUREȘTI SE FAC SELECȚIILE

Conform programului elaborat de Ministerul Învățămîntului, în curînd școlile generale nr. 69 și 179 din București vor profila pentru fotbal activitatea de educație fizică de trei clase (V, VI, VII).

Vă prezentăm un moment din timpul selecției viitorilor componenți ai acestor clase. După o „miuță” organizată, profesorii Mircea Rotărescu, Ion Stoisor și Mihai Nicolae, au pus ochii pe cîțiva dintre ei. Fecică de a fi fost trecuți în listele selecționatorilor, ei n-au mai prididit cu întrebările, dintre care una predomină: „Cîte ore pe zi (!) se va juca fotbal?”

Selecția continuă.

„U” Cluj — 50 DE ANI

NICOLAE DAVID

UN MARE JUCĂTOR
AL FOTBALULUI TRANSILVAN

Cîtă căldură și cît suflet trebuie să pun cînd aștern pe hîrtie rîndurile despre fostul jucător al „Universității” Cluj, căpitanul ei, internaționalul NICOLAE DAVID! Un mare jucător, al cărui nume se confundă cu activitatea zbuciu-mată a „U”-ului nostru, pe o perioadă neîntreruptă de cincisprezece ani.

Născut în comuna Panticu, vine la Cluj să facă cursul primar, unde îl are coleg de clasă și de joacă pe locurile virane, cu mingi de cîrpă, pe vestitul jucător de pe extremă, SILVIU BINDEA. Legitimat la „U” în anul 1925, N. David, la vîrsta de treisprezece ani, devine titularul postului de mijlocas stînga la juniori, jucînd cu ghetele lui de toate zilele, fiindcă în garderoba săracă a clubului nu s-au găsit bocanci de fotbal cu un număr atît de mic...

În anul 1930, la optsprezece ani, promovează în prima formație a „Universității”, pe care n-a mai părăsit-o pînă în anul 1940. Lată-l, așadar, în primul campionat divizionar al țării (1932-1933), disputat în două serii, cîștigat de „Universitatea” și Ripensia, făcînd parte din celebra formație a studenților clujești: SEPCI — IANCOVICI, SFERA — GĂIN, GHILEZAN, DAVID — SIRBU, PLOESTEANU, SEPI, ȘTEFĂNESCU, SURLAȘIU. Face două partide memorabile în această mare finală (la Cluj 0-0 și la Timișoara 5-3 pentru Ripensia).

Sînt de neuitat, de asemenea, întîlnirile internaționale din Cluj, cu YOUNG FELLWOS — ZURICH la 20 august 1932, scor 4-2 pentru „U” și cu „WIENER — SPORT KLUB”: 4-2, pentru ca în august 1933 „U” să cîștige în turneul din Austria, trei întîlniri, după cum urmează:

15 august: „U” — Wels 8-1; 17 august: „U” — Innsbruck 7-2; 19 august: „U” — Austria de Nord (la Rente) 10-2

Nicolae David se impune, în acel timp, ca unul din cei mai buni mijlocasi din țară, considerat de către toți drept cel mai perfect jucător cu capul. A stăpînit cu autoritate, mai bine de un deceniu, vîzduhul stadioanelor noastre, întîlnirile lui „la cap” cu așii săritorilor de pe atunci (Petre Vilcov, Baratkî sau Bodola), dînd întotdeauna cîștig de cauză studentului clujean. Publicul savura cu nesat aceste dueluri, tot așa cum de-a lungul anilor aveau să ne electrizeze superclasa lui Aurel Guga, velleurile lui SEPI, cursele spectaculoase pe extremă ale lui Coracu, bombeile expediate din viteză de Toni Dastălu sau fentele irezistibile ale lui Ivansuc, alți jucători clujești de mare prestigiu.

David avea o defetă și o elasticitate rar întîlnite. Așa se explică de ce alte cluburi din țară îl solicită să le întărească echipa în jocuri internaționale, iar Federația îl selecționează de două ori în echipa României, o dată contra selecționatei Greciei (2-2) la Atena și tot la Atena contra reprezentativei Bulgariei (3-2 pentru România) în „CUPA BALKANICA”, ediția 1934 (formația: Burdan — Chiroiu, Albu — Robe, Juhas, David — Bindea, Covaci, Ciolac, Petre Vilcov, Dobay).

În tot acest timp, David a fost și unul din cei mai harnici studenți ai Facultății de științe juridice, trecîndu-se cu succes licența în 1935, cînd devine și căpitanul „Universității”, prin plecarea lui Sepi, Sfera și Surlașiu.

„Sepile roșii” mai inscriu o performanță, în 1934, ajungînd în prima finală a „CUPEI ROMÂNIEI”, cu Ripensia. Apare, atunci, acel „miraj al Capitalei”, care răpește Clujului, profesori universitari, cîntăreți de operă, actori și sportivi de performanță. Printre aceștia din urmă se află Sepi și Sfera (pentru Venus-București), iar prin 1937 Ploesteanu, Gain, Ștefănescu, Orza și alții. Dar cel mai vizat și solicitat din toți era, an de an, Nicolae David.

El a rezistat, însă, refuzînd mari tentații bănești. Nu a vrut să-și părăsească nici clubul, nici colegii și nici cetatea. A făcut sport mai mult pentru „U” și, din dragoste pentru sport, a rămas mai departe stegar cîră al alb-negrilor, cu toate neajunsurile materiale.

Pînă la urmă echipa este descompletată, din cei vechi rămînd numai David și Iancovici. „U” trece în 1937 la un amatorism total, promovînd în prima formație juniori crescuți de club și o serie de „balici” talentați, veniți la studii universitare în Cluj.

Nicolae David, după promisiuni de ani în sir, desi cu studii strălucite, reușește abia în 1939 să ocupe o slujbă modestă la Uzina Electrică din Cluj.

Și anii au trecut...

Astăzi, vechea glorie a fotbalului nostru lucrează ca revizor contabil la fabrica „Triumf”, fiind iubit și stimat de toți pentru priceperea, onestitatea și modestia lui.

Trecutul său este pentru fotbaliștii de azi un exemplu viu de etică sportivă, care trebuie să influențeze pozitiv și pe actualii jucători.

Dr. MIHAI IUBU

„SE VA MAI VORBI DE MINE” (Pescaru)

Jocul dintre stegarii brașoveni și dinamoviștii bucureșteni se încheie-se nu de mult. Într-un colt de vestiar, aproape solitar, rămăsese încă parcă sub impresia dramaticului final care schimbase nesperat, în ultimul minut de joc, soarta întîlnirii în favoarea echipei sale, Pescaru, unul dintre ultimii reprezentanți ai „vechii gărzi”, de care sînt legate multe din marile succese ale stegarilor.

— Se spune, l-am întîmpinat eu convinger în oportunitatea alegerii momentului, că datorezi începutul activității fotbalistice de performanță unei întîmplări care în mod obișnuit este considerată... puțin obișnuită.

— Este adevărat acest lucru și faptele pot confirma și prin exemplul meu, că uneori detașarea de anonimat este urmarea unor situații mai mult sau mai puțin întîmplătoare, fără de care afirmarea posibilităților poate rămîne numai o simplă și neimplinită dorință. În anul 1958, lucram ca salariat la Întreprinderea de industrie locală Făgăraș și, ca mulți dintre tinerii de vîrsta mea, jucam și eu fotbal cu pasiunea pe care o trezește sportul în anii frumoși ai adolescenței. Se pare însă că pe lingă pasiune mai aveam și ceva talent, lucru sesizat mai bine de cei din jurul meu și, în primul rînd, de unul din colegii de serviciu care m-a remarcat directorului întreprinderii, un mare amator de sport. Așa se explică faptul că, într-o bună zi, m-am trezit în fața conducătorului instituției și pus în fața unei alternative din care era limpede pentru oricine că nu aveam

MICRO-INTERVIU

prea mult de ales: „Ori joci în echipa întreprinderii noastre, mi-a spus răspicat directorul, ori... mai vedem noi!”. Și pentru că ceea ce mi se cerea era în fond și o ofertă, am primit să mă legitimez ca jucător în toată regula, pentru a putea apăra culorile instituției în campionatul regional. Odată începutul făcut, ascensiunea a continuat mai repede decît m-am așteptat: 1959 — promovat în prima echipă la Chimia Făgăraș în Divizia B; a urmat apoi selecționarea în lotul U.E.F.A., transferarea în anul 1962 la Steagul roșu, selecționarea în lotul de tineret și...

— Te-ai oprit din cursa spre vîrfurile piramidei tot printr-o întîmplare asemănătoare cu aceea care te-a lansat?

Pentru moment, Pescaru a părut că intenționează un început de explicație, dar întîlnind privirea mea mai mult decît înțelegătoare, a continuat să vorbească, cu mai mult curaj, despre viitor.

— De curînd am devenit student al Institutului de mecanică și, la vîrsta de 26 de ani, mă sînt destul de capabil să mă pregătesc pentru a deveni inginer fără ca pasiunea și obligațiile pentru fotbal și pentru echipă să sufere. Nu-mi iau angajamente formale, dar consider că nu am atîns încă nivelul posibilităților maxime și de aceea sper și sînt convins că se va mai vorbi despre mine.

— Așa, ca după meciul cu Espanol, cînd ți-ai măsurat forțele cu marele Di Stefano?

— Poate.

Mihai IONESCU